

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΠΛΙΑΤΣΙΚΑΣ

Ο ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ  
ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ





Προηγούμενη σελίδα © Νίκος Ναθαναήλ

# Ο ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο υπασπιστής του αυτοκράτορα**  
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Φίλιππος Πλιάτσικας  
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη  
ΠΙΝΑΚΑΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νίκου Ναθαναήλ, *Απουσία* (λάδι σε καμβά)  
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου  
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Φίλιππος Πλιάτσικας, 2021  
© Πίνακα εξωφύλλου: Νίκος Ναθαναήλ, 2021  
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2021, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4058-3  
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4059-0

*Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.**

*Από το 1979 | Publishers since 1979*

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκην 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: [info@psychogios.gr](mailto:info@psychogios.gr)

[www.psychogios.gr](http://www.psychogios.gr) • <http://blog.psychogios.gr>

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΠΛΙΑΤΣΙΚΑΣ

Ο ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ  
ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ



*Αφιερωμένο στη μητέρα μου*

---

Το βιβλίο αυτό είναι προϊόν μυθοπλασίας, οι τυχόν ιστορικές αναφορές χρησιμοποιούνται για να εξυπηρετήσουν την πλοκή του και οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα, μέρη ή ιστορικά γεγονότα είναι εντελώς συμπτωματική.



## *Το σύντομο και το αιώνιο*

της Μάρως Βαμβουνάκη

Θάλασσα και νύχτα. Μαρτιάτικη, αγριεμένη νύχτα σε ένα λιμάνι τυλιγμένο στον κατακλυσμό. Ένα ανθρώπινο χέρι κινεί το φανάρι για να δίνει σινιάλο, να μπαίνουν στα δυο κάρabia στρατιώτες και ταξιδευτές. Ο καθένας που ταξιδεύει θα πλέει στη δική του περιπέτεια, κάπου να πάει, από κάπου να φύγει, να ξεφύγει μια ώρα αρχύτερα.

Καλπασμός αλόγων, βουή ανέμων, αστραπές, αλυσίδες της άγκυρας, πυρσοί που αναβοσβήνει η θύελλα. Σκιές, σκιές, σκιές ενός βιβλίου που ξεκινάει να σαλπάρει κάποια νύχτα τρικυμίας του 1798...

Μια μυστηριώδης γυναίκα, τυλιγμένη σε πέπλο, θα ταξιδέψει απόψε μυστικά όσο πιο άφαντη γίνεται. Αμέσως μας μαγνητίζει να την παρακολουθούμε, να κατεβούμε μαζί στην κοιλιά του πλοίου και σε ένα πηγαϊνάκι του χρόνου, στα μεγάλα άλματα του καιρού. Γιατί αυτά τα μεγάλα άλματα των «τότε» και των «τώρα», με αιώνες διαφορά, διάλεξε να διασχίσει ο Φίλιππος με τούτο το γοητευτικό παράξενο βιβλίο του. Μια Σοφία του 18ου αιώνα και μια Σοφί του 20ού θα τραβούν στη ζωή η μία την άλλη.

Εκείνο που απ' τις πρώτες γραμμές σε εντυπωσιάζει είναι οι ζωγραφιστές εικόνες. Καθετί που συμβαίνει, που λογίζεται, που βλέπεται ή που ακούγεται το κάνει στυλιπνή εικόνα, πίνακα ζωγραφικής, καρέ καλού κινηματογράφου με μια, ακούσια μάλλον, φυσική του δεξιότητα. Αν δεν είναι φυσικές τέτοιες δεξιότητες ενός συγγραφέα, δεν πλημμυρίζουν έτσι αυθόρμητα τις σελίδες και δε μας τυπώνουν αναμνήσεις λαμπερά εικαστικές.

Όσο για την πλοκή, την υπόθεση, είναι δύσκολο να την αφηγηθώ εδώ με λίγα λόγια. Συμβαίνουν πολλά, διαβάζονται με αγωνία, σχεδόν βίαια εξελίσσονται τα συμβάντα, επιλογές και πεπρωμένα μπερδεύονται, αλληλοπλέκονται η ιστορία και η μυθιστορία από μια φαντασία του Φίλιππου ασυγκράτητη όσο και ελεγχόμενη, αλλά μόνο από τον ίδιο.

Μ' αρέσουν τα μυθιστορήματα που δεν απαρνιούνται τα ερωτηματικά. Ναι, κι αυτό το μυθιστόρημα ρέει και με κλασικά στρωτό τρόπο διηγείται, όμως έχει την εντιμότητα να μην απαρνιέται εύκολα όλα τα αινίγματα που θέτει. Τα αινίγματα που δεν έχουν σαφέστατες λύσεις είναι τα πιο πειστικά κομμάτια της ανθρώπινης περιγραφής.

Η Σοφία θα είναι ή δε θα είναι η περίφημη Δούκισσα της Πλακεντίας; Η λατρεμένη κόρη της πέθανε μικρή ή δεν πέθανε; Την ταρίχευσε όντως μέσα στον Πύργο της Πεντέλης ή την έκλεισε μόνο στην καρδιακή της μνήμη ενώ κάπου συνεχίζει να ζει; Η βιογραφία της είναι εκείνη που ξέρει ο αφηγητής ή αυτή που η ίδια γράφει στα γράμματα προς τον νεκρό αγαπημένο της;

Δεν πρόκειται ούτε μονάχα για ιστορικό μυθιστόρημα γύρω από μια γυναίκα που όντως έζησε και πολλά έπαθε

τα χρόνια του Ναπολέοντα, ούτε μονάχα για μυθοπλασία, αφού κάθε τόσο ο συγγραφέας ψαρεύει και εμφανίζει γεγονότα και πρόσωπα ιστορικότατα. Απορώ με την τόλμη του να βυθιστεί σε ένα πέλαγο αλλιώτικων ειδών γραφής, να τα συνδυάσει με μια μαγεία, να τα σφιχτοδέσει καλά.

Είναι φανερό πως, για να μάθει όσα αφηγείται για τις εποχές που διανύουν οι ήρωες, μελέτησε πολλά κείμενα, ίσως και να ταξίδεψε σε κάποιους τόπους. Δούλεψε όχι μόνο ιστορικά αλλά κυρίως ψυχολογικά, υπαρξιακά, τα εσωτερικά των ανθρώπων του και σταμάτησε στο όριο όπου ξεκινά το απερίγραπτο μυστήριο των ψυχών. Ένα μυστήριο που ολοφάνερα το σέβεται, το πιστεύει κι αυτό είναι που δίνει αχλή και ποιητικότητα στη γραφή του. Μια υποψία αθανασίας, ατέρμονου, κορυφώνεται όσο προχωράει το θέμα.

Ο Φίλιππος δείχνει να ταυτίστηκε με τους ήρωές του, να τους πόνεσε, να τους οικειοποιήθηκε τόσο στενά, ώστε να επιτρέπει στον εαυτό του κάποιες παρεμβάσεις στη μοίρα τους. Αυτό εξάλλου είναι η δημιουργική γραφή: να σέβεσαι τις αντικειμενικές ζωές που διηγείσαι, αλλά και να επεμβαίνεις όπου το θεωρείς πιο αληθινό από την αλήθεια, πιο δίκαιο. Το κάνει αυτό με μαεστρία και με θαρραλέα ευθύνη για όσους ανέλαβε.

Άξονας του έργου είναι ο έρωτας βέβαια. Ένας έρωτας πολύ σύντομος χρονικά και αιώνιος ουσιαστικά. Ευγενικός, πιστός και λεπταίσθητος, σαν τους αθάνατους έρωτες των παλιών βιβλίων και εποχών.

Οι εραστές γρήγορα θα χαθούν στη δίνη των ταραχών και των πολέμων του αυτοκράτορα, όμως δε θα χαθούν. Ακόμη κι όταν ο θάνατος ορμήσει στη μέση, όταν τα χρό-

νια κυλήσουν, όταν οι αισθήσεις της ηρωίδας μοιάζουν με παραισθήσεις, όταν το σύμπαν φανεί ρευστό σαν αντικατοπτρισμός στην έρημο, η αγάπη θα είναι η μόνη σταθερά, αφού *omnia vincit amor*.

Αντιγράφω ένα απόσπασμα ενδεικτικό τού πώς κοιτάζει και πώς στοχάζεται τα πρόσωπα και τους βίους τους ο συγγραφέας τους:

*Είναι η μοίρα των ανθρώπων, η τύχη, κάποιος θεός, αυτό που ορίζει τελικά τα βήματά τους; Η ίδια τους η θέληση; Κι αυτή, μόνη, μπορεί να χαράξει το πεπρωμένο τους; Ποιο σταυροδρόμι θα είχε άλλη πορεία γι' αυτή τη γυναίκα; Ποια δική της επιλογή θα βάραινε περισσότερο απ' αυτά που δείχνουν να συνέβησαν αναπόφευκτα και δεν ήταν καθόλου στα δικά της χέρια; Ποια ανθρώπινη επιλογή θα μπορούσε να κερδίσει τις επιταγές της μοίρας; Ερωτήματα, που πότισαν κείμενα σε αρχαίες τραγωδίες, σε θρύλους που ρίζωσαν απ' την εποχή όπου οι άνθρωποι άρχισαν να μιλάνε, πότισαν τον λόγο που γράφτηκε σε πέτρινες πλάκες και βιάστηκε με τη φωνή του Θεού...*

M. B.

*Η ζωή περνάει στα λιμάνια της νιότης,  
στης αγάπης τη δίνη, στα κομμάτια της μέρας,  
σε μια βάρκα που τρέχει να προφτάσει το άγνωστο...*

## *Η δική μου ελευθερία*

*Κρήτη, Ιεράπετρα 1798*

**Κ**ερδίζω τις μάχες μέσα απ' τα όνειρα των στρατιωτών μου. Αλλά για να συνεχίσεις να ονειρεύεσαι, Ζαν, πρέπει να φύγουμε από εδώ απόψε κιόλας».

Η καταιγίδα εκείνο το βράδυ λυσομανούσε από αυτές τις ανοιξιάτικες, που θέλουν να σε πείσουν ότι ο χειμώνας δεν πρόκειται να τελειώσει ποτέ. Μάρτιος του 1798. Μέσα στη βαθιά νύχτα, οι στολές των Γάλλων στρατιωτών λαμπύριζαν από το νερό που έπεφτε καντάρια, αντανakλώντας το φως των πυρσών που πάλευαν να μείνουν αναμμένοι. Φόρτωναν βιαστικά δυο πλοία, το «Φρατερνιτέ» και το «Διμπερτέ», ονόματα άμεσα επηρεασμένα από την επανάσταση που είχε προηγηθεί μόλις λίγα χρόνια. Εντολές έδινε ένας ευθυτενής, σίγουρος για τις κινήσεις του Γάλλος αξιωματικός, με πολύ σταθερή και δυνατή φωνή. Το όνομά του Ζαν Λινιέ. Ο πιο πιστός άντρας του Ναπολέοντα. Τον είχε σώσει πολλές φορές στη μάχη, έχοντας ο ίδιος βάλει μπροστά το σώμα του. Απόκτησε πολλά παράσημα από αυτό, όπως και ουλές.

Όταν όλα ήταν έτοιμα, έκανε ένα σήμα με το φανάρι που

είχε στο χέρι του και αμέσως μια ομάδα εφίππων, έχοντας σχηματίσει έναν τέλειο κύκλο, προφυλάσσοντας έναν αναβάτη καλυμμένο μέχρι το πρόσωπο, κατέβηκαν με μεγάλη ταχύτητα από τον απέναντι λόφο. Με πάρα πολύ γρήγορες κινήσεις, ο μικρόσωμος καβαλάρης πήδηξε απ' το άλογο και χώθηκε στο καράβι, την ώρα που οι υπόλοιποι, ακούγοντας τις οδηγίες του Γάλλου αξιωματικού, σαν καλοκουρδισμένη στρατιωτική μηχανή, με αστραπιαίες κινήσεις τακτοποιούσαν τα ζώα, φορτώνοντάς τα από μια ράμπα που κλυδωνιζόταν καθώς τα κύματα έσκαγαν και δοκίμαζαν το ξύλινο σκαρί, πριν καλά καλά αυτό βγει στ' ανοιχτά.

Σε κοντινή απόσταση το δεύτερο πλοίο ετοιμαζόταν κι αυτό. Ο αξιωματικός έκανε πάλι ένα νεύμα με το φανάρι του και μια δεύτερη ομάδα εφίππων στρατιωτών με τον ίδιο τρόπο ξεκίνησαν από την κορυφή του λόφου, έχοντας στο κέντρο του κύκλου που δημιουργούσε ο καλπασμός τους μια γυναικεία σιλουέτα αυτή τη φορά. Φτάνοντας κοντά στο καράβι, ο Γάλλος αξιωματικός, που ως εκείνη τη στιγμή ήταν σταθερός, σχεδόν ακίνητος, λες και δεν τον άγγιζε η βροχή που έπεφτε με μανία κι ο αέρας που την έσπρωχνε να τον χτυπάει με δύναμη στο πρόσωπο, κατέβηκε από το άλογό του, έπιασε από τα γκέμια το άλογο της γυναίκας και τη βοήθησε να ξεπεζέψει. Αυτή έπεσε στην αγκαλιά του. Εκείνος την κράτησε, της ψιθύρισε κάτι στο αυτί κι έπειτα τα σώματά τους ενώθηκαν. Για αυτούς τους δυο ανθρώπους, εκείνες οι λίγες στιγμές ήταν τόσο βέβαιο, σαν να ήταν ζωγραφισμένο στο σκοτάδι που τους κύκλωνε, ότι σήμαιναν πάρα πολλά. Ο άντρας έμεινε να την κοιτάζει μέχρι που η φιγούρα της χάθηκε μέσα στο πλοίο, κι έπειτα,

λες και ξύπνησε απότομα, ανέβηκε στο άλογό του και χύμηξε στο άλλο καράβι.

Το ένα πλοίο έφυγε για την Αίγυπτο, για να βρει ο Βοναπάρτης τον υπόλοιπο γαλλικό στρατό και να ξεκινήσει την εκστρατεία του, ως Αρχιστράτηγος τότε και λίγο προτού στεφθεί Αυτοκράτορας, ενώ το άλλο καράβι δεν ακολούθησε. Έβαλε πλώρη για την Ελλάδα, όπου το πλήρωμά του, κυρίως Μανιάτες, είχαν εντολή να φυγαδεύσουν και να προστατέψουν το πολύτιμο ανθρώπινο φορτίο που τους είχαν εμπιστευτεί τη μυστηριώδη εκείνη γυναίκα, που γλίστηρησε στο δεύτερο πλοίο σαν αόρατη, χαμένη μέσα στο μαύρο υφασμάτινο πέπλο που την κάλυπτε. Ο Ναπολέοντας, πάντα, στις πιο εμπιστευτικές αποστολές, σε αυτούς ακουμπούσε. Άλλωστε κι ο ίδιος κοντά σε μια οικογένεια με καταγωγή από τη Μάνη είχε μεγαλώσει. Μία από εκείνες που είχαν αναγκαστεί να φύγουν από τον τόπο τους, κι είχαν βρει καταφύγιο στην Κορσική, όπου και στέριωσαν μόνιμα. Η παράδοση λέει πως την περίοδο από το 1731 έως το 1775 οι Μανιάτες, ξεριζωμένοι από την Παόμια, ζούσαν στο Αιάκειο της Κορσικής. Εκεί, το 1769, γεννήθηκε και ανδρώθηκε ο Βοναπάρτης. Το σπίτι του βρισκόταν στην ελληνική γειτονιά του Αιακείου. Όταν λοιπόν ο πιο πιστός του άνθρωπος, που μαζί είχαν μεγαλώσει, του εξήγησε τι ακριβώς είχε συμβεί, δεν του πήρε πολλή ώρα να αποφασίσει και να δώσει την εντολή.

Το ταξίδι ήταν πολύ δύσκολο. Η θάλασσα φάνταζε σαν να θέλει να καταπιεί το πλοίο, που έτριζε ολόκληρο. Η γυναίκα προσπαθούσε να κρατηθεί στη θέση της, καθισμένη σε μια γωνία στην κουκέτα του καπετάνιου, όπου την



είχαν οδηγήσει οι συνοδοί της από την πρώτη στιγμή, την ίδια ώρα που το πλήρωμα πάλευε με τη μανία των κυμάτων. Έτρεχαν σε όποιο πόστο απαιτούσε η ανάγκη της φουρτούνας να βρίσκονται, φωνάζοντας δυνατά και μεταφέροντας τις εντολές των αξιωματικών, που προσπαθούσαν να κρατήσουν το τιμόνι σε μια πορεία. Βορειοδυτικά. Είχαν τεράστια εμπειρία οι ναυτικοί του γαλλικού στόλου. Γι' αυτό και όταν πάρθηκε η απόφαση να αποπλεύσουν βιαστικά μέσα στη νύχτα, με τέτοιο καιρό, δεν αρνήθηκαν. Είχαν αναμετρηθεί τόσες και τόσες φορές με το υγρό στοιχείο, τη γνώριζαν τη θάλασσα και τη σέβονταν. Ήξεραν ότι αυτή η πλεύση δε θα ήταν εύκολη. Άκουγαν το ανεμοσούρι να βουίζει απ' τη στεριά κιόλας, όσο ακόμη ήταν δεμένοι, ωστόσο δεν είχαν αρνηθεί ποτέ αποστολή. Ειδικά τώρα που ο ίδιος ο Ναπολέοντας έστειλε τον πιο πιστό του αξιωματικό να τους ανακοινώσει ότι το βράδυ θα έφευγαν. Δεν είχαν ρωτήσει πολλά. Ο Ζαν φαινόταν ταραγμένος όταν τους βρήκε, πράγμα σπάνιο για εκείνον που τους είχε συνηθίσει να είναι πολύ ψύχραιμος, ακόμη κι όταν όλοι γύρω του κλονίζονταν. Κατάλαβαν πως κάτι σοβαρό θα πρέπει να οδήγησε σε αυτή την ξαφνική απόφαση, κι άρχισαν μονομιás να μαζεύουν τα πράγματά τους. Κάποιες κουβέντες μεταξύ τους, μόνο για τον καιρό που έβλεπαν να χαλαίει όλο και περισσότερο και πώς θα τον έφερναν βόλτα. Τίποτε άλλο.

Είχαν πια συμπληρωθεί κοντά δυο μήνες που περίμεναν σε εκείνο το ήσυχο μέρος, κρυμμένοι, μέχρις ότου ετοιμαστούν όλα για την εκστρατεία των Γάλλων στην Αίγυπτο, στην προσπάθειά τους να αποκτήσουν τον έλεγχο των περιοχών από τη Συρία μέχρι τις Ινδίες. Ανάμεναν απλώς το

σήμα που θα καλούσε τον στρατηγό τους στο λιμάνι της Αλεξάνδρειας. Η ξαφνική αυτή αναχώρηση, όμως, σίγουρα δεν είχε σχέση μόνο με αυτό. Το καταλάβαιναν. Ωστόσο, δεν είχαν μάθει να κάνουν πολλές ερωτήσεις, παρά μόνο να εκτελούν διαταγές. Κι απόψε, ο τρόπος που τους δόθηκε η εντολή δεν άφηνε περιθώρια για άλλες σκέψεις.

Η γυναίκα γλιστρούσε από τη μια μεριά της κουκέτας στην άλλη. Το πλοίο ήταν σφηνωμένο στην καρδιά της φουρτούνας κι εκείνη δεν μπορούσε να σταθεί ούτε πάνω στην καρέκλα όπου καθόταν. Ξέρασε αρκετές φορές σε ένα δοχείο που της έδωσαν μπαίνοντας στο πλοίο, τόσες που δεν είχε τίποτε άλλο να βγάλει. Το πρόσωπό της είχε ασπρίσει. Δεν είχε δει κανέναν για ώρες. Άκουγε τις φωνές και τα ποδοβολητά του πληρώματος, αλλά κανέναν δεν είχε μπει εκεί όπου βρισκόταν από τη στιγμή που το καράβι σήκωσε άγκυρα. Δεν ήξερε τι ακριβώς συνέβαινε, ωστόσο ένιωθε την αγωνία έξω από την ξύλινη κουκέτα που της είχαν παραχωρήσει. Η ίδια έδειχνε να μη νοιάζεται για όλο αυτό. Τα μάτια της ήταν τόσο ζωντανά στο ταλαιπωρημένο απ' τον εμετό και την αφυδάτωση πρόσωπό της. Σαν να αντίκριζαν κάτι πολύ όμορφο. Σαν κάτι να ήταν εκεί δίπλα, στο δωμάτιο, μαζί της. Η σκέψη του Γάλλου αξιωματικού. Η υπαρκτή δύναμη του έρωτα, που έρχεται και χαρίζει τις ελάχιστες εκείνες στιγμές στη ζωή ενός ανθρώπου, όπου οι φόβοι για τον θάνατο και το άγνωστο ηττώνται. Όπου το σκοτάδι και το φως φιλιώνουν για μια στιγμή, ξεχνώντας την αέναη μάχη τους, και γίνονται και τα δύο δίκαια και ιερά. Όπου η ανώφελη ηθικολογία δεν μπορεί να κρυφτεί και δείχνει το στείρο πρόσωπό της και πόσο άκαμπτα αλλά και άκαρπα

φοβάται τη γνώση. Όπου η σκέψη απελευθερώνεται από τα δεσμά που γεννιούνται μέσα στον χρόνο, άλλα επίκτητα κι άλλα ριζωμένα βαθιά, δένοντας με κόμπους, σιγά σιγά, το μυαλό και την ψυχή πρώτα, κι ύστερα τα σώματα.

Αρκετές ώρες αργότερα, ούτε κατάλαβε πώς πέρασαν, από το φινιστρίνι της κουκέτας τρύπωσε φως. Ήλιος. Το καράβι δεν κουνούσε πια τόσο πολύ κι η θάλασσα έδειχνε να έχει αρχίσει να καλμάρει. Ήταν η πρώτη φορά, από την αρχή αυτού του ταξιδιού, που οι φωνές ήταν πιο ήσυχες, δίχως αγωνία. Το απότομο άνοιγμα της πόρτας την έβγαλε από τις σκέψεις της, που ακροβατούσαν ανάμεσα σε όνειρο και ξύπνιο: ένας παράξενος λήθαργος. Ο καπετάνιος μπήκε στην κουκέτα, κι από πίσω του κάποιιοι από το πλήρωμα που μιλούσαν ζωηρά. Η ηρεμία είχε επανέλθει στο πλοίο. Ο Γάλλος πλοίαρχος την έψαξε με το βλέμμα του, μόλις πέρασε την πόρτα, και ευθύς αμέσως τη ρώτησε πώς αισθάνεται. Απολογήθηκε που δεν κατάφερε να την επισκεφθεί νωρίτερα, αλλά η νύχτα που πέρασε ήταν πάρα πολύ δύσκολη. Τους ήθελε όλους στις θέσεις τους. Φερόταν πολύ ευγενικά παρά τα σημάδια της κούρασης και της αϋπνίας που ήταν φανερά χαραγμένα στο πρόσωπό του. Τη ρώτησε αν χρειάζεται κάτι, κι εκείνη ένευσε αρνητικά και τον ευχαρίστησε. Ο καπετάνιος, πριν φύγει, πρόσεξε το δοχείο, που της είχαν αφήσει οι άντρες του πληρώματος, αναποδογυρισμένο στο δάπεδο. Γύρισε και έβγαλε από ένα ντουλάπι ένα μικρό μπουκάλι. Της είπε να πίνει από αυτό, γουλιά γουλιά, και το στομάχι της γρήγορα θα συνερχόταν. Έχουν τα μυστικά τους οι ναυτικοί. Πριν βγει από την πόρτα, τον άκουσε να επαναλαμβάνει πως θα περνούσε να τη δει κι αργότερα, κι

ότι αργά το βράδυ θα έπιαναν λιμάνι στον προορισμό τους.

Κάμποση ώρα αφότου έκλεισε η πόρτα, η γυναίκα άνοιξε διστακτικά το μπουκάλι. Στα ρουθούνια της έφτασε άρωμα μαστίχας. Άρχισε να πίνει λίγο λίγο, κι όντως αισθάνθηκε πολύ καλύτερα. Τώρα κοιτούσε και περιεργαζόταν το δωμάτιο. Σαν να άρχισε μόλις, έπειτα από τόσες ώρες, να έχει επαφή με το περιβάλλον. Όλα μέσα στην καμπίνα ήταν σε πολύ μικρή απόσταση μεταξύ τους, για να κερδηθεί χώρος. Παρά την αναστάτωση που προκάλεσε η τρικυμία, ρίχνοντας κι αναποδογυρίζοντας αντικείμενα, το δωμάτιο όπου πέρασε όλο το προηγούμενο βράδυ τής φαινόταν πολύ τακτοποιημένο. Σίγουρα ο άνθρωπος, στον οποίο ανήκε, πρέπει να ήταν πολύ τακτικός κι επιμελής. Ο πλοίαρχος θα πρέπει να ζούσε μεγάλο μέρος της ζωής του σε αυτή την κουκέτα και τη φρόντιζε σαν να ήταν το σπίτι του. Απέναντί της είχε ένα ράφι καρφωμένο σε χαμηλό ύψος, με πάπυρους τυλιγμένους και δεμένους με σκοινί. Κάποιοι είχαν πέσει στο πάτωμα από τη θαλασσοταραχή. Το πιθανότερο να επρόκειτο για ναυτικούς χάρτες. Δίπλα ακριβώς υπήρχε ένα ξύλινο αναλόγιο. Προφανώς για να τους απλώνουν οι αξιωματικοί και να χαράζουν την πορεία του πλοίου. Θυμάται το προηγούμενο βράδυ, προτού το καράβι ξεκινήσει, όταν η ίδια δεν πολυκαταλάβαινε ακόμη πού βρισκόταν, ότι είχε γίνει μια τέτοια συνάντηση μεταξύ δυο ή τριών αντρών –ο ένας σίγουρα ήταν ο καπετάνιος–, που δεν κράτησε πολύ, κι έπειτα όλοι εγκατέλειψαν βιαστικά το δωμάτιο. Σε μια σειρά από μικρά παράθυρα στο πάνω μέρος της κουκέτας έβρισκαν δίοδο οι δέσμες του ζεστού φωτός: η γυναίκα παρατήρησε ότι υπήρχε κι ένα άνοιγμα εκεί, με ακόμη

πιο μικρά τετράγωνα πλαίσια. Στην οροφή του δωματίου. Που προφανώς είχε έξοδο στο κατάστρωμα ή στη γέφυρα, απ' όπου το φως έπεφτε κατευθείαν σ' ένα γραφείο με πολύ ωραίες σκαλιστές ξύλινες γωνίες. Δύο μικρά σκαλοπάτια, πολύ κοντά στο σημείο όπου καθόταν, οδηγούσαν σε ένα ελαφρώς ψηλότερο επίπεδο, πάνω στο οποίο ίσα ίσα χωρούσε ένα μονό στρώμα. Μάλλον γι' αυτό εξαρχής το πλήρωμα την τοποθέτησε σε αυτόν τον χώρο. Για να χρησιμοποιήσει το συγκεκριμένο κρεβάτι στη διάρκεια της νύχτας. Η ίδια όμως δεν είχε καθόλου μυαλό για κάτι τέτοιο. Ήταν σε μεγάλη ένταση όλες της οι αισθήσεις. Δεν ένωσε ούτε μια στιγμή την ανάγκη να ξαπλώσει ή να κλείσει τα μάτια της. Ακόμη κι ο λήθαργος που την επισκέφτηκε, λόγω της εξάντλησης, με ανοιχτά μάτια πρέπει να τη βρήκε. Κρεμασμένα σε διάφορα σημεία της καμπίνας υπήρχαν φανάρια με το σχήμα του σταυρού στο εξωτερικό σιδερένιο τους πλαίσιο, καθώς και κεριά αναμμένα στο εσωτερικό τους, που τα προστάτευε χοντρό γυαλί. Μόλις πριν από λίγο χτύπησε η πόρτα, κι ένα μέλος του πληρώματος μπήκε για να τα σβήσει. Το φως της μέρας ήταν πια αρκετό.

Το βλέμμα της ξαναγύρισε στο γραφείο. Πάνω του, υπήρχε μια κωνική πήλινη βάση, μέσα σε μια άλλη ξύλινη τετράγωνη, μάλλον για να παραμένει σταθερή, όπου από μέσα της εξείχαν πένες γραψίματος. Δίπλα, ένα πήλινο δοχείο με μελάνι. Πιο κει ένα μπουκάλι με πολύ στενό στόμιο και πλατιά βάση, γεμάτο μέχρι τη μέση με ένα χρυσοκίτρινο υγρό. Ακόμη κάποιοι διπλωμένοι πάπυροι. Μια σφραγίδα, κι ένα παραλληλόγραμμο πορφυρό κομμάτι βουλοκέρι. Γενικά, το πορφυρό και το καφέ του ξύλου κυριαρ-

χούσαν μέσα στο δωμάτιο. Η γυναίκα σηκώθηκε κι ένωσε μια ελαφριά ζαλάδα και μια αδυναμία στα πόδια της. Κοίταξε τώρα πίσω της, τη σκαλιστή καρέκλα, όπου πάνω της πέρασε όλο το βράδυ, και άρχισε να παρατηρεί πόσο περίτεχνα την είχε φιλοτεχνήσει ο δημιουργός της. Δεν υπήρχε κάποιο άλλο κάθισμα στο δωμάτιο, δε χωρούσε άλλωστε. Οπότε κατάλαβε πως η κανονική θέση της ήταν πίσω από το γραφείο. Την έσυρε μέχρι εκεί και αφού πρώτα έριξε μια ματιά στον ουρανό, που φαινόταν από τα παράθυρα της κουκέτας, κάθισε. Πήρε ένα άγραφο χαρτί που βρήκε μπροστά της και, βουτώντας μια πένα στο μελάνι, άρχισε να γράφει...

*Ζαν, αγαπημένε μου...*

Οι λέξεις πετάγονταν σαν χείμαρρος από μέσα της, στο λευκοκίτρινο χαρτί. Κάποιες φορές τα μάτια της θόλωναν από τα δάκρυα και στεκόταν λίγο πίσω από το γραπτό, για να πάρει μια απόσταση και να ξεκινήσει ξανά. Δεν υπήρχε χρόνος ή χώρος για αυτήν εκείνες τις στιγμές. Ένας ναύτης, που μπήκε φέρνοντάς της έναν δίσκο με φαγητό, κάτι ψέλλισε, αλλά δεν πήρε καμιά απόκριση. Απόθεσε τον δίσκο σε ένα μικρό τραπέζι, κοντά στο γραφείο, έκανε μεταβολή κι έφυγε ήσυχα. Η γυναίκα δεν πρέπει να είχε αντιληφθεί καν την παρουσία του. Πρόσεξε απλώς αρκετή ώρα αργότερα τον δίσκο κοντά της, από ένστικτο έβαλε δυο μουκικές στο στόμα της, κι έπειτα συνέχισε το γράψιμο. Όταν τελείωσε, δίπλωσε το χαρτί και, βάζοντας το χέρι της μέσα από το φόρεμα, στο σημείο του στήθους της, το έκρυψε βαθιά σε μια υποδοχή σαν τσέπη που υπήρχε εκεί.

Είχε πια φτάσει απόγευμα, όταν σταμάτησε να γράφει,

και κοιτώντας πάλι έξω απ' τα μικρά παράθυρα στον ουρανό αντίκρισε τα πιο ωραία χρώματα. Της γεννήθηκε μια βαθιά ανάγκη να βγει στο κατάστρωμα, στον καθαρό αέρα, να αγναντέψει τον ορίζοντα. Έκλεισε την πόρτα βγαίνοντας και ακολούθησε έναν στενό διάδρομο, που κατέληγε σε μια σκάλα. Την ανέβηκε και, πατώντας το τελευταίο σκαλοπάτι, βρέθηκε όντως στον έξω κόσμο· στον φρέσκο θαλασσινό αέρα, που πλημμύρισε τα πνευμόνια της. Τα μάτια της μαγεύτηκαν από αυτό που έβλεπε. Η θάλασσα είχε πια ησυχάσει εντελώς, δείχνοντας το καλό της πρόσωπο. Τα χρώματα... αυτά που έφτιαχνε ο ουρανός, όπου κι αν αγκάλιαζε το υγρό στοιχείο. Δεν είχε ποτέ στη ζωή της δει κάτι πιο όμορφο. Γι' αυτό μάλλον οι ναυτικοί δεν μπορούν να στραφούν σε άλλη δουλειά, από τη στιγμή που θα κάνουν το πρώτο τους μπάρκο. Οι σειρήνες γι' αυτούς τραγουδούν για πάντα δίπλα στο αυτί τους. Το χρυσό και το κόκκινο που έστελνε ο ήλιος, καθώς έδυε για να φτιάξει λωρίδες, ακριβώς εκεί όπου έβλεπαν τα μάτια της, μέσα στη θάλασσα, δεν είχε ξαναεμφανιστεί ποτέ άλλοτε μπροστά της. Και στο μέρος όπου μεγάλωσε, στην Ιεράπετρα της Κρήτης, είχε δει υπέροχα ηλιοβασιλέματα. Αλλά αυτό, τώρα, ήταν κάτι άλλο. Η απόλυτη αρμονία. Ο λόγος στην τελειότητα. Η υπεροχή του Δημιουργού.

Είχε εντελώς αφεθεί σ' αυτή τη μαγεία. Της άρεσε να αφήνεται, να τη συνεπαίρνουν πράγματα, να είναι αφηρημένη. Της άρεσε να ζωγραφίζει. Αν είχε εδώ το καβαλέτο, τα πινέλα και τις μπογιές της... Την έπιασε μια μικρή μελαγχολία στη σκέψη όσων άφησε πίσω για πάντα το προηγούμενο βράδυ. Το πιάνο της. Έτσι, όμως, έπρεπε να γίνει. Η ελπίδα μιας καινούργιας ζωής, που νικάει το σκοτάδι.

Που θα είναι η δικιά της ζωή κι όχι η ζωή μέσα από τα μάτια των άλλων. Τα μαλλιά της τούφες, άλλες πιασμένες κι άλλες ξέπλεκες, παράδερναν στον αέρα, καστανές και ξανθές. Η σιλουέτα της διακριτική κι αδύνατη. Το φόρεμα που φορούσε ήταν μαύρο μακρύ και γύρω από τους ώμους της είχε τυλίξει ένα μοβ σάλι. Της πήρε λίγη ώρα να αντιληφθεί πως γύρω της υπήρχαν κάποιοι ναύτες που την κοιτούσαν με περιέργεια. Όταν στράφηκε, τους κοίταξε κι αυτή με ένα γλυκό ελαφρύ χαμόγελο, γεμάτο ευγνωμοσύνη που την πήραν μαζί τους σε αυτό το ταξίδι. Κι εκείνοι της το ανταπέδωσαν, παρατηρώντας τα όμορφα, απαλά χαρακτηριστικά στο πρόσωπό της, κάνοντας κάποιοι μια υπόκλιση. Διατηρώντας, ωστόσο, την απόσταση που υπήρχε μεταξύ τους.

Βρισκόταν κάπου στη μέση του πλοίου, όταν την πλησίασε ο καπετάνιος, που αυτή τη φορά, προς μεγάλη της έκπληξη, άρχισε να της μιλάει ελληνικά.

«Αποφασίσατε να βγείτε λοιπόν;»

«Μιλάτε ελληνικά;»

«Μα ναι. Η καταγωγή των περισσότερων εδώ, σ' αυτό το πλοίο, είναι από τη Μάνη. Όπως και του Ζαν».

«Όμως όλες αυτές τις μέρες δε μου μίλησε καθόλου ελληνικά».

«Δεν έχουν όλες οι οικογένειες στην Κορσική κρατήσει τη διάλεκτο ζωντανή. Η οικογένεια του Ζαν είναι μία από αυτές».

«Είναι κι ο Ναπολέων...;»

«Όχι, όχι. Από την Τοσκάνη κατάγεται. Αλλά με τον Ζαν μεγάλωσαν στην ίδια κορσικανική γειτονιά. Στο Αιάκειο. Παιδικοί φίλοι. Από τότε μαζί. Στα σπίτια τους ακουγόταν



η διάλεκτος της καταγωγής τους, αλλά από ένα σημείο κι έπειτα κέρδισαν τα γαλλικά. Αφού, λίγα χρόνια πριν γεννηθούμε, η Κορσική άλλαξε χέρια και προσαρτήθηκε στη Γαλλία. Η οικογένεια του στρατηγού μετακόμισε στο Παρίσι, όταν ήταν δέκα χρόνων, όπου λίγο αργότερα, πολύ νέος, τελείωσε την ανώτατη σχολή πολέμου, για να ακολουθήσει ο Ζαν, δυο τρία χρόνια μετά, την ίδια ακριβώς διαδρομή, τραβώντας κι εκείνος τους δικούς του στη μεγάλη πόλη, την ώρα που φούντωνε η επανάσταση. Θα έχετε ακούσει γι' αυτή φαντάζομαι. Οι δυο τους, ως αξιωματικοί πια, βρέθηκαν στη δίνη της την κατάλληλη στιγμή, υποστηρίζοντάς την, ως θεματοφύλακές της. Κι έτσι πολιτογραφήθηκαν Γάλλοι για όλους τους υπόλοιπους, εκτός από εμάς».

Μεσολάβησε μια μεγάλη σιωπή, όπου κι οι δυο κοιτούσαν το πέλαγος βυθισμένοι στις σκέψεις τους. Ο Γάλλος αξιωματικός στεκόταν κοντά της, με αυτή τη γνώριμη ευθυτενή, στρατιωτική κορμοστασιά, που η νεαρή γυναίκα είχε συνηθίσει να βλέπει λόγω της παραμονής των στρατιωτών και των αξιωματικών του Ναπολέοντα δίπλα στο σπίτι της, δυο μήνες τώρα. Δεν είχε κανείς ντόπιος καταλάβει ποιος ακριβώς ήταν ο μεγάλος επισκέπτης που φιλοξενούσε ο τόπος τους. Η ίδια ήξερε, γιατί της είχε μιλήσει ο Ζαν. Ο ευγενικά σκληρός, μυστηριώδης, αλλά και υπέροχος αυτός άντρας, που μέσα σε λίγες μόνο μέρες την κέρδισε. Ένωσε σαν να τον ξέρει από πάντα. Δέθηκαν με έναν τρόπο μοναδικό, που δεν έρχεται συχνά στις ζωές των ανθρώπων. Κι όταν έρχεται, τους πλημμυρίζει με μίαν άφατη χαρά. Στράφηκε και κοίταξε τον καπετάνιο δίπλα της. Έτσι όπως έστεκε με τη στολή του ήταν σαν να μην πέρασε

στιγμή μέσα από καταιγίδα. Μόνο στα μαλλιά του, καθώς είχε βγάλει το καπέλο, κάποιες τούφες που είχαν ξεφύγει από το παραδοσιακό χτένισμα, που συνήθιζαν όλοι οι Γάλλοι αξιωματικοί, πρόδιδαν τη μάχη με τη θάλασσα που είχε προηγηθεί το περασμένο βράδυ. Η σκέψη της για έναν απροσδιόριστο λόγο ταξίδεψε πάλι πίσω. Στο παρελθόν. Τότε που η μητέρα της η Ελένη, μια αυστηρή και λιγομίλητη γυναίκα, η οποία καρτερικά φρόντιζε για τα πάντα ακόμη και στα μακρά διαστήματα όπου ο κοσμοπολίτης έμπορος πατέρας της ήταν απών σε ατέλειωτα ταξίδια, της είχε φτιάξει μόλις τα κοτσιδάκια της στα μαλλιά. Κι εκείνη έτρεχε με ανυπομονησία στις σκάλες του δίπατου σπιτιού στη μικρή πόλη της νότιας Κρήτης για να ανοίξει την πόρτα στον δάσκαλο του πιάνου. Τον Αθηναίο. Που είχε ξεμείνει εκεί και ζούσε σε μια αγροικία έξω απ' την πόλη, χωρίς κανείς να ξέρει ακριβώς τον λόγο. Αυτό όμως πολύ λίγο την ένοιαζε. Για εκείνη ήταν ένα μικρό θαύμα όταν ο πατέρας της ο Ιωάννης της έφερε το πιάνο της έπειτα από ένα ταξίδι του στο Παρίσι. Κι ύστερα, λίγες μέρες αργότερα, όταν της σύστησε τον κύριο Τρύφωνα που θα της μάθαινε να παίζει.

Μεγάλωνε αρμονικά. Η ομορφιά της όλο και περισσότερο έλαμπε καθώς ο χρόνος κυλούσε. Απολάμβανε τις βόλτες στα ολάνθιστα περιβόλια του ευλογημένου τόπου της, καθώς και τα μαθήματα στη γαλλική γλώσσα με τη δασκάλα που ερχόταν μια φορά τον μήνα απ' τον Χάνδακα για εκείνη και για άλλους δυο μαθητές. Τη μιλούσε όλο και καλύτερα κι αγαπούσε τόσο πολύ το πώς ηχούσαν οι λέξεις. Ο πατέρας της της είχε υποσχεθεί πως, όταν θα ακουγόταν σαν Γαλλίδα, θα την έπαιρνε μαζί του στο

επόμενο ταξίδι. Κι εκείνη δεν έβλεπε την ώρα. Αισθάνθηκε παράξενα την πρώτη φορά, κάπου στα δεκάξι πρέπει να ήταν, που ένιωσε έντονο αντρικό βλέμμα πάνω της, κι ως τα τώρα δεν το έχει ακόμη συνηθίσει. Άρχισε όμως να ενδιαφέρεται για το ντύσιμό της και να κοιτάζεται πολύ συχνά στον καθρέφτη του σπιτιού, που υπήρχε στο δωμάτιο των γονιών της, αν άνοιγε ένα από τα βαριά φύλλα μιας ξύλινης ντουλάπας σε ανοιχτό χρώμα, απόχρωση σπάνια για τα έπιπλα της εποχής. Της άρεσε να έχει διπλωμένα με επιμέλεια τα ρούχα της στα μπαούλα, που διέθεταν κλειδαριές για μεγάλα σιδερένια κλειδιά και ζωγραφίες με πολύχρωμα λουλούδια πάνω τους, και δεν πέταγε ποτέ κανένα, ακόμη κι αυτά που πλέον δεν της έκαναν. Τα αισθανόταν ότι κουβαλούσαν κομμάτια της κάθε ηλικίας κι είχαν τη μυρωδιά της ζωής που περνούσε από πάνω της, καθώς προχωρούσε βαδίζοντας στον αδιάλειπτο δρόμο της. Ο Γιώργης Κομνηνάκης ήταν ο πρώτος άντρας που κοιμήθηκε δίπλα της, έπειτα από ένα αναπόφευκτο συνοικέσιο. Ίδρωνε παγωμένη απ' τον φόβο της στη σκέψη ότι ο έρωτας θα είχε τη μορφή που της παρουσιάστηκε το πρώτο της βράδυ μαζί του. Γι' αυτό η άνοιξη που έφερε ο ερχομός του Ζαν ήταν αρκετή για να αφήσει όλες αυτές τις εικόνες και τη ζωή πίσω της, ώστε να μην υπάρχουν πια παρά μόνο ως μνήμες από εδώ και μπρος. Γι' αυτό βρισκόταν τώρα σ' αυτό το κατάστρωμα, ενώ είχε πια σουρουπώσει και ένας ψυχρός αέρας τη διαπερνούσε.

«Καλύτερα να πάω μέσα, γιατί άρχισα να κρυώνω», είπε στον πλοίαρχο που υπομονετικά στεκόταν δίπλα της όση ώρα οι σκέψεις της φτερούγιζαν

«Ασφαλώς. Αν χρειαστείτε οτιδήποτε, σας παρακαλώ να με ενημερώσετε», της απάντησε ευγενικά.

«Αλλά πριν... Θα μπορούσα να μάθω το όνομά σας; Το όνομα του ανθρώπου που με έφερε μέχρι εδώ; Τόσο μακριά απ' το μέρος που μεγάλωσα, αλλά τόσο κοντά στην ελευθερία;»

«Μπενζαμέν Ζενό είναι το όνομά μου, κυρία. Πλοίαρχος του γαλλικού στόλου. Γεννήθηκα και μεγάλωσα στην Κορσική, όπως σας έχω ήδη πει. Και βρίσκομαι πάνω από δέκα χρόνια στις υπηρεσίες του στρατηγού. Θα ήταν μεγάλη αδιακρισία να ρωτούσα και το δικό σας;»

«Το δικό μου όνομα, πλοίαρχε, για να ξέρετε ποιον μεταφέρατε απόψε και παλέψατε με όλη αυτή τη φουρτούνα, είναι Σοφία Σινιώρη. Γεννήθηκα και μεγάλωσα στην Κρήτη. Στην Ιεράπετρα. Αλλά ο πατέρας μου, που έζησε πολλά χρόνια ως έμπορος στο Παρίσι, έφερνε μαζί του, κάθε φορά που επέστρεφε, πολύ από τον γαλλικό αέρα και τον τρόπο ζωής. Σε αυτό αλλά και στα ταξίδια, όπου με έπαιρνε από μικρή μαζί του, οφείλονται τα γαλλικά μου, όπως και πολλά άλλα πράγματα και συνήθειες. Έφερνε βέβαια και υπέροχα γαλλικά αρώματα: κρίμα που δεν κατάφερα να πάρω κάποιο μαζί μου, καθώς έπρεπε τόσο βιαστικά να αναχωρήσουμε. Θα μπορούσα να σας κάνω ένα ωραίο δώρο για να σας ευχαριστήσω, αλλά δυστυχώς...» είπε, χαμογελώντας στην τελευταία της φράση, κι έπειτα άρχισε να βαδίζει πίσω, προς τη σκάλα που οδηγούσε στο εσωτερικό του πλοίου.

Ο πλοίαρχος, χαμογελώντας κι εκείνος, της φώναξε ζωηρά: «Ήταν χαρά μας που καταφέραμε να σας μεταφέρουμε ασφαλή στον προορισμό σας. Έχουμε περάσει τόσο πολ-

λά με τον Ζαν Λινιέ, κι έτσι η αγωνία που αισθανθήκαμε ότι είχε, κι ας μη μας είπε ούτε λέξη, προκειμένου να φύγει άμεσα από το μέρος εκείνο ήταν και δικιά μας αγωνία».

Η Σοφία κοντοστάθηκε και στράφηκε πάλι προς το μέρος του. «Μήπως ξέρετε πού πάμε;» Η ερώτηση της φάνηκε τόσο αστεία, που γέλασε κι η ίδια. «Μα τι λέω; Ασφαλώς και ξέρετε. Εννοώ, μήπως μπορείτε να μου πείτε πού πάμε;»

«Οι εντολές που έχω είναι να σας αποβιβάσω με μια άκατο σε ένα λιμάνι της Μάνης, συνοδεία δύο στρατιωτών, όπου θα μείνετε στον πύργο ενός συγγενή του Ζαν. Οι δύο αυτοί συνοδοί θα παραμείνουν μαζί σας, αναμένοντας νέες οδηγίες, ενώ εμείς θα αναχωρήσουμε αμέσως για την Αίγυπτο».

Η νεαρή γυναίκα έμεινε λίγη ώρα να κοιτά τον αξιωματικό. «Θα δείτε τον Ζαν;» ρώτησε αμέσως μετά.

«Δε γνωρίζω, κυρία. Εξαρτάται από τις εντολές που θα πάρουμε».

Η Σοφία περίμενε για μια στιγμή και συνέχισε: «Αν σας δώσω ένα γράμμα για εκείνον, θα μπορέσετε να του το παραδώσετε;»

«Δεν μπορώ να σας το υποσχεθώ. Οι συνθήκες σε μια μάχη είναι απρόβλεπτες και δε γνωρίζω αν θα φανώ συνεπής σε αυτό που μου ζητάτε. Λυπάμαι».

«Τότε, καλύτερα είναι να το κρατήσω. Σας ευχαριστώ, πάντως, για όλα όσα κάνατε».

Έκλεισε έτσι την κουβέντα και επέστρεψε στην κουκέτα της. Αργότερα, εκείνη τη νύχτα, με μια σκάλα φτιαγμένη από χοντρό караβόσκοινο, κατέβαινε σε μια βάρκα που είχε πλευρίσει το πλοίο. Μαζί της και δυο στρατιώτες, που

είχαν μπει στη λέμβο πριν από αυτήν και με προσοχή τη βοηθούσαν να επιβιβαστεί, κρατώντας σταθερά τα σχοινιά, όπως και το μικρό πλεούμενο, κολλημένο όσο πιο κοντά γινόταν στο μεγάλο πλοίο. Όταν πια κάθισε στο σκάφος, ο ένας από τους δυο έπιασε τα κουπιά κι άρχισε να κωπηλατεί προς τη στεριά. Δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτα μέσα στο σκοτάδι, παρά μόνο ένα μικρό φως, που τους έκανε σήματα. Προς αυτό το φωτεινό σινιάλο κατευθυνόταν η βάρκα.

Όσο απομακρυνόταν από το πλοίο του γαλλικού στόλου, η νεαρή γυναίκα είχε την ευκαιρία να παρατηρήσει αυτή τη θαυμαστή φρεγάτα που την έφερε ως εδώ. Τα φώτα από τους φανούς, καθώς διαχέονταν από τα παράθυρά της, την έκαναν να μοιάζει με μαγική πολιτεία που γιορτάζει. Πανέμορφα σκαλισμένες όλες οι γωνίες του πλοίου τού προσέδιδαν μια επιβλητική γοητεία. Ακόμη και η διπλή σειρά από κανόνια φάνταζαν μέρος ενός έργου τέχνης στα μάτια της. Στην πλώρη, παρά το σκοτάδι, μπορούσε να διακρίνει το όνομά του: «Λιμπερτέ».

Το 1798, στο ταξίδι του προς την Αίγυπτο, ο Ναπολέων Βοναπάρτης «κρύφτηκε» για κάποιο διάστημα στην Ιεράπετρα της Κρήτης, κάτι που λίγοι γνώριζαν κι ακόμη πιο λίγοι έμαθαν ποτέ. Δίπλα του, ο Ζαν Λινιέ: ο πιο πιστός αξιωματικός και παιδικός του φίλος απ' τις γειτονιές της Κορσικής. Τον Μάρτιο της ίδιας χρονιάς, μια άγρια, τρικυμισμένη νύχτα, η Σοφία Σινιώρη, μια υπέροχη γυναίκα, στη δίνη ενός αναπάντεχου, μοιραίου έρωτα, φυγαδεύεται από την Κρήτη στη Μάνη, και κατόπιν στην Πεντέλη, για να καταλήξει στο Παρίσι, συνοδεία του Μπερναρντέν, ενός απόστρατου αξιωματικού.

Πάνω από δύο αιώνες μετά, η Σοφί Λινιέ, ένα κορίτσι τού σήμερα στην πρωτεύουσα πόλη της Γαλλίας, τη μέρα που αποχαιρετά τη μητέρα της, Λιμπερτέ, για το μεγάλο ταξίδι, ανακαλύπτει ένα από χρόνια κρυμμένο μυστικό σε έναν παλιό πίνακα ζωγραφικής. Τα βήματά της θα την οδηγήσουν στη νοτιότερη γωνιά της Ευρώπης, την Κρήτη, και μετά στην Πεντέλη, σ' έναν έρημο πύργο, όπου μέσα από τα μάτια της και την ψυχή της θα ενωθούν, μ' έναν τρόπο σχεδόν μεταφυσικό, οι δυο τόσο μακρινοί κόσμοι, που χωρίζονται από αιώνες, με τη ρωγμή του ανεκπλήρωτου ωστόσο να χάσκει εντός τους. Κι ίσως έτσι λυτρωθούν κι απελευθερωθούν από τα δεσμά μιας αιώνιας προσμονής.

*Είναι η μοίρα των ανθρώπων, η τύχη, κάποιος θεός;  
Τι είναι αυτό που ορίζει τελικά τα βήματά τους;*

ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ.  
ΔΕ ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΠΡΟΣ ΠΩΛΗΣΗ.



**Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ**  
[www.psychogios.gr](http://www.psychogios.gr)



ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 25930

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ